

CỨU CÁNH GIẢI THOÁT LÀ SỰ BUÔNG BỎ

Giải thoát là mục đích để chúng ta hưởng tới , nhưng sẽ bậy vô cùng nếu ngồi thiền mà cứ mong đặc .

Tôi thường nói có hai cách tu :

1-Tu để được và đặc cái gì đó .

2-Tu để bỏ cái này cái kia .

Kiểu tu bỏ nó an toàn hơn , vì khi anh tu có ý để bỏ thì lúc nào cũng dễ thương là vì bàn tay lúc nào cũng xoè ra , còn anh tu để được và đặc cái gì đó thì lúc nào anh cũng nắm .

Quý vị biết con khi khi nó muốn chuyển từ nhánh này qua nhánh khác chuyển đầu tiên là nó phải buông nhánh cũ nó mới qua được nhánh khác . Còn tu hành mà cứ nắm thì chúng ta không được gì hết .

Thí dụ như ngồi thiền thấy hỷ lạc nó rờn rợn , suốt ngày cứ trông ngồi để thấy nó rờn rợn , thật ra cái rờn rợn đó không phải là cái mình nhắm tới , mà đó chỉ là tí hoa cỏ trên đường thôi . Cái chánh của hành giả tứ niệm xứ là nhìn mọi thứ đang diễn ra , mọi thứ nó đang là cái gì . Cái bậy nhất của hành giả được ba mớ rồi chìm trong đó , sẽ đi không xa .

Có một lần đó Đức Phật và ngài Ananda đi trên một dòng sông . Đức Phật nhìn thấy khúc gỗ trôi , Ngài hỏi :

-Ānanda có nghĩ là khúc gỗ này trôi ra biển được không ?

Ngài Ānanda trả lời :

-Bạch Thế Tôn có thể nó tấp vào bờ , có thể bị người ta vớt , có thể bị nước xoáy rút vào đáy sông , bị mục nửa đường hoặc bị mắc cạn .

Thì người tu hành cũng vậy , khi có lòng đắm đuối trong một cái gì đó thì coi như đã bị mục . Cứu cánh giải thoát là gì ? Là sự buông bỏ . Có buông bỏ thì mình mới có thể đi đến cứu cánh giải thoát . Vì giải thoát là không còn ràng buộc .

SỰ TOẠI KHANH